

Verkondiging bij de feestelijke viering van 17 april 2016 in de St. Dominicuskerk 'Het Steiger' te Rotterdam.

Beste mensen, zusters en broeders,

In deze werkstad, in Rotterdam, zijn vele ondernemingen en organisaties gevestigd. Niet zelden wordt een jubileum gevierd. Terecht, waarom zou je dat niet doen als je bedrijf vijftig of honderd jaar bestaat. Maar welke organisatie mag een jubileum vieren van acht eeuwen?

In dit jaar doen we dat als Orde van de Dominicanen. En het is bijna zes eeuwen geleden dat hier in Rotterdam het eerste dominicaner convent werd opgericht. De Orde heeft motto's zoals 'veritas' hetgeen 'waarheid' betekent, en een opeenvolging van drie Latijnse werkwoorden: laudare, benedicere, praedicare: loven, zegenen en verkondigen. En deze drie woorden ontdek ik in de lezingen die voor deze viering zijn uitgekozen.

De Orde van de Predikers is door Dominicus gesticht 'met het oog op de prediking en het heil van de zielen'. Paus Honorius III – die de Orde formeel oprichtte - voegde daaraan toe dat 'dominicanen vrij dienen te zijn voor de prediking van het woord Gods, en de naam van onze Heer Jezus Christus dienen te verkondigen over heel de wereld.' Voorwaar geen gemakkelijke opgave.

Het evangelieverhaal doet mij vooral bepalen bij de prediking van de naam van Jezus Christus. Want wat bedoelen wij daarmee? Wie is Jezus? Wat is zijn identiteit? De discussie spitste zich toen vooral toe op de vraag of Jezus de Messias was? Vragen over de identiteit van Jezus zijn ons in deze tijd ook niet vreemd. Menigeen zal antwoorden dat hij door zijn manier leven een voorbeeld heeft gesteld. Jezus' leven geeft een antwoord op de vraag hoe je goed met elkaar kunt samenleven: betrokken op je naasten en met een bijzonder oog voor de zwakkeren. Een ander antwoord op die vraag zou kunnen luiden dat Jezus de Zoon van God is. Hiermee geef je aan Jezus een speciale status, maar wat je daarmee zegt, zal ook niet voor iedereen duidelijk zijn. De titel 'zoon van God' is bepaald niet onproblematisch.

De Joden van toen worstelden met de vraag of Jezus de Messias was. Was Jezus de verwachte Messias die redding zou brengen? Jezus geeft op die vraag geen rechtstreeks antwoord. Hij verwijst naar zijn daden. Deze daden hebben toch verkondigd wie hij is?

In de tijd van nu mogen we ook een antwoord vinden op de vraag wie Jezus is. Jezus zegt in het Johannesevangelie: 'ik en de Vader, wij zijn één.' Dit veronderstelt een mystieke eenheid tussen God en Jezus. Eerder vertelt Jezus dat degenen die in hem geloven luisteren naar hem en hem volgen. Jezus probeerde dus met zijn leven, mensen er toe aan te zetten om te leven vanuit de goddelijke bron bij God thuis te komen. Daar is eeuwig leven te vinden in die eenheid met God. Kenmerkend vind ik vooral dat Jezus mensen naar God wil toetrekken.

Het verkondigen van de naam van 'onze Heer Jezus Christus' zoals dat officieel beschreven staat in de oprichtingsbul van de Orde, betekent dus eigenlijk het

verkondigen dat Jezus Christus degene was en is die ons leidt naar de weg die voert tot God.

Deze weg kan overigens niet bewandeld worden door enkel persoonlijke vroomheid. Het moet vooral blijken uit daden die Gods koninkrijk gestalte geven, zoals Jezus identiteit als de Messias ook bleek uit zijn daden.

In de Openbaring van Johannes, onze tweede lezing, worden wij deelgenoot van het beeld van een grote menigte die God lof toe roept vanwege de redding die van Hem afkomstig is. Het zijn de mensen die de stormen van het leven hebben ondergaan. Ze worden gebracht naar de waterbronnen van het leven en God zal hun tranen uit de ogen wissen. Een prachtig beeld is dat. Het doet denken aan een moeder die de tranen wist uit de ogen van haar kind wanneer deze pijn heeft gehad. Hoe dankbaar zijn wij richting God die aan de oorsprong van ons leven staat, die ons leven draagt en naar wie wij zullen terugkeren?

De dominicaanse mysticus Meister Eckhart heeft eens gezegd: 'Als het enige gebed dat je ooit zegt 'dank u' is, dan is dat genoeg.'

Naar mijn bescheiden mening schuilt in deze uitspraak veel waarheid. Denk maar eens na over de vraag wie een groter geloof heeft: iemand die veel aan God vraagt of iemand die veel dankt en weinig vraagt?

...

Ik denk als je in je bidden vooral de nadruk legt op het loven, het danken, dan druk je daarmee uit dat het leven gedragen wordt door God.

Hoe sta je als gelovig mens in de wereld als je alleen maar vraagt?

God blijft dan altijd een tegenover die wikt en beschikt. Als je kunt loven en danken, ook als jezelf verkeert in een weinig benijdenswaardige situatie, dan druk je daarmee uit dat je leven gedragen wordt door God. In dat beeld van het gedragen worden past groei naar eenheid met God.

Voortdurend je oprechte dank uitbrengen aan God is een uitdrukking van een diep verankerd geloof, van een stevig Godsvertrouwen.

Van het dominicaanse motto hebben we *praedicare* en *laudare* gehad: verkondigen en loven. Blijft over *benedicere*: zegenen

De eerste lezing uit Numeri handelt over de opvolging van Mozes. Mozes heeft in opdracht van God het volk geleid uit het land van de slavernij door de woestijn. Op het Abarimgebergte – beter bekend als de berg Nebo – mag hij uitkijken over het Beloofde Land, maar hij mag er zelf niet in. Hij moet zijn taak overdragen aan een opvolger. En dat is niet alleen vanwege de timing – met het Beloofde Land letterlijk in zicht - , maar vooral ook vanwege het ritueel indrukwekkend.

Het ritueel is de handoplegging, maar dit gebeurt ten overstaan van heel de gemeenschap en de priester. Bovendien is de opvolger van Mozes, Jozua, niet door Mozes zelf uitgekozen, maar door God. Publiekelijk droeg Mozes zijn taak aan hem over, waardoor Jozua bekleed werd met zijn macht. Er is echter één verschil. Mozes kon rechtstreeks tot God spreken, Jozua heeft de bemiddeling van de priester nodig. Wat Mozes in feite doet is Jozua zegenen en eigenlijk doet God dat ook. Het latijnse woord voor zegenen, 'benedicere', geeft dat mooi weer. Het betekent namelijk 'goed spreken'. Mozes opvolgen is bepaald geen gemakkelijke taak, maar Jozua wordt daarvoor goed bevonden. Dat betekent in feite dat zijn kwaliteiten erkend worden en dat hem vertrouwen geschonken wordt.

En daar ontbreekt het in onze wereld vaak aan. Iemands fouten of falen wordt breeduit gemeten. Leed dat scoort, leedvermaak nog meer. Maar wat echt scoort in bijbels perspectief dat is mensen zegenen: iemand aanspreken op zijn of haar kwaliteiten en hem of haar vertrouwen geven. Hoeveel mensen ontberen dat niet? Ik denk dan in het bijzonder aan de mensen die in onze samenleving niet snel gezien worden.

Beste mensen,

Loven, zegenen en verkondigen zijn werkwoorden die het dominicaanse leven kleur geven. En natuurlijk, dat gebeurt met vallen en opstaan. Ook dominicanen zijn mensen.

Maar wat zou het mooi zijn als het loven, zegenen en verkondigen voor iedereen het hart van het gelovig leven mag vormen?

Amen.

René Dinklo o.p.